

**"Láskyplné" povídky
Daniela Kovářová**

Daniela Kovářová

**„LÁSKYPLNÉ“
POVÍDKY**

Nová vlna
2013

Copyright © Daniela Kovářová, 2009, 2013
Photo © Pavel Janouškovec, 2003-2013
Copyright © Nová vlna, Praha, 2009, 2013

ISBN 978-80-85845-18-1

Jakákoli podobnost postav a hrdinů
jednotlivých příběhů je čistě náhodná
a vytvořená fantazií autorky.

*Martinovi, který mě podporuje ve všem,
co dělám.*

Budíček

Sluneční paprsek mu pošimral ucho a probudil ho.

Ležel na zádech s pažemi volně podél těla a hleděl na duhové elipsy, které se nad ním pomalu otáčely a měnily barvu. Věděl, že je s maminkou kdysi vyráběli a zavěšovali na rybářský vlasec, přesto se mu teď zdálo, že se vznášejí u stropu bez jakékoli pomoci.

Chtěl se protáhnout a stočit do klubíčka jako každé ráno, ale zarazil jej nejasný pocit něčeho nezvyklého. Koutkem oka zaznamenal pohyb na polštáři. Přestal sledovat elipsy a zrak mu klesl na povlečení. Čekal, že uvidí obrýlený obličej Harryho Pottera, ale vše, na co dohlédl, pokrývaly včely. Jedna vedle druhé seděly na dece, na polštáři i na koberci, vypadaly jako žlutočerný trávník, vlnily se, lezly jedna přes druhou a vydávaly temné hučení.

Vyděsil se tak, že na okamžik nemohl ani dý-

chat. Chtěl začít křičet, ale strach mu nedovolil se pohnout. Cítil, jak mu vlnou kalhoty a jedna včela se mu křídlem otřela o ucho. Zalechtalo to. Uvědomil si, že ho možná neprobudilo jen slunce.

Napadlo ho, že by mohl prudce odhodit pokrývku a přeběhnout koberec, ale pak si vzpomněl na alergickou reakci a oteklý kotník loni v létě, a rozhodl se ležet klidně a pomalu dýchat. Nechápal, jak se sem všechny ty včely dostaly. Okna byla zavřená a za nimi se teprve pomalu probouzelo jaro.

Trhl sebou, když zapípal budík ve tvaru truhly z Pirátů z Karibiku. Včely se rozhučely a zavlnily jako obecenstvo na fotbale. Horečnatě přemýšlel, co všechno o včelách ví. Nebyl si jistý, jestli nejde o vosy, ale ty považoval za nebezpečnější, a tak se rozhodl přemýšlet o vetřelcích jako o včelách. Báł se pořád víc a jeho strach sílil s pocitem nelibosti vlastním i včelím, vyvolaným zvukem budíku.

Truhla naštěstí vyčerpala nastavený počet opakování a zmlkla. Ležel bez hnutí a snažil se

dýchat tak klidně, aby jeho nádechy nepohybovaly pokrývkou. Cítil, jak si včely klestí cestu záhyby deky, a nechtělo se mu uvažovat o tom, co nastane, až se dostanou pod ni. Věděl, že samy nejsou agresivní, ale v případě ohrožení obětují žihadlo i s polovinou svého těla. Pozoroval pár nejbližších jen kousek od obličeje; vzájemně se dotýkaly nožičkami, jako by si povídaly.

Uvědomoval si, že volat o pomoc mu nepomůže. Rodiče i sousedé odcházeli do práce dřív a sestra odjela už včera. Nechápal, jak se jí ten trik povedl. Možná se mu jen chtěla pomstít za snědenou čokoládu, ale pro všechny případy se rozhodl, že jí už nikdy nebude ubližovat. Co by teď dal za to, kdyby tady byla.

Hodiny z Pirátů z Karibiku mu napovídaly, že začátek školy už dnes nestihne. Propocené pyžamo se mu lepilo na kůži, měl hlad a žízeň, toužil se pohnout a chtělo se mu brečet. Zavřel oči. Tolik bych si ještě někdy přál hrát fotbal, napadlo ho.

Když oči otevřel, včely byly pryč. Budík znovu zapípal a za okny se smálo jarní slunce.

Odhodil deku, stočil se do klubíčka a teprve pak se rozplakal.

Odvaha

Když vstoupila do vlakového kupé, vešla s ní i lehká příjemná vůně. Přinutila ho zvednout hlavu a podívat se na ni. Je výrazně starší, uvědomil si, a vrátil pozornost zpět ke knize, ale její přítomnost ho vyrušovala ze čtení. Letmo pohlédl na rušitelku. Rovnajíc sukni usadila se proti němu, na jediné volné místo.

Všimla si ho, když kotníkem vrazila do jeho nohy při hledání nejvhodnější polohy. Je tak mladý, pomyslela si. Mohl by být jejím synem...

Nemohl se soustředit; vůně mu vadila. Napadlo ho, že by rád věděl, co ta žena čte. Když obracela stránky, krátce na ni pohlédl. Líbilo se mu, že péči o svůj zevnějšek nezúžila na obličej jako jeho matka, jejíž postava se léty roztekla do neforemnosti.

Zvedla hlavu a jejich pohledy se poprvé setkaly. Plaše se usmál a uhnul očima. Působil jako student, ale tělo už měl dospělé a v modrých

očích ohníčky. Na zlomek okamžiku ji napadlo, co všechno by se mohlo stát, a ta představa ji zaujala.

Když se jejich pohledy opět setkaly, nevydržel a otočil se k oknu. Nebylo pozdě, ale venku už se setmělo a na hladině Berounky vinoucí se podél tratě se stříbrně odrážel měsíc. Zaostril; pozoroval její odraz ve skle a potěšilo ho zjištění, že se na něj dívá. Problesklo mu hlavou, jak by mohl vypadat sex se starší ženou...

V Berouně vlak vyplivl většinu cestujících a oni dva zůstali v kupé sami. Snažila se soustředit na text, ale četla stále znovu jednu větu, aniž by pochopila její význam. Kdyby byla odvážnější, myslela si, oslovila by ho. Jen tak pro radost. Jen aby sobě i jemu vylepšila páteční večer či zvedla sebevědomí.

Přemýšlela, co by mu řekla:

„Cestovat s vámi bylo moc příjemné. Dívat se na vás, snít o vás a představovat si, co by mohlo být....“

Konkrétní slova by stejně mohla jen velmi hrubě a nedostatečně zachytit pocit okouzlení

nebo touhy a příliš byla by prodchnuta tělesnými pocity. Co by si přála mu říct, zatoužila vyslovit natolik rychle, aby nestačil nijak reagovat. A pak by se otočila a odešla. Chvíli se tou představou bavila. Pak se rozhodla. Řekne mu to, už kvůli sobě. Přiměřeně nezávazně a přitom pochvalně...

Odlesk pouličních světel v říčce ji vytrhl ze snění.

Rokycany.

Vstala a začala se oblékat.

Udiveně na ni pohlédl. Jako by ho vůbec nenapadlo, že může vystoupit, odejít, ztratit se z jeho života. Přál si mít odvahu ji zastavit nebo vyslovit přání, aby zůstala. Namísto toho němě sledoval, jak si obléká kabát, a před očima mu defilovaly dívky – ráno v metru upravené, voňavé a nalíčené, zatímco odpoledne už unavené, s povadlou pletí a setřeným líčením, s veškerou starostí na bedrech a se skloněnou hlavou.

Jak to jen dělá, že je i v podvečer svěží a voní? Vstal a pokusil se jí pomoci do kabátu, ale byla rychlejší a jeho ruce se jí naprázdno svezly po zádech.

Pomalou se otočila. Na zlomek vteřiny se na něj zadívala a on měl prchavý pocit, že něco řekne. Něco důležitého, závažného, a přitom náležitějšího jen jemu. Něco, co dokáže změnit celý život. Zadržel dech.

Vlak začal brzdit a okamžik pominul. Jako by dospěla k rozhodnutí, plaše se na něj usmála a s banálními slovy „na shledanou“ opustila kupé.

Zůstal sám s pocitem prázdnoty. Podíval se z okna, ale už ji temnota pohltila. Zůstala po ní slabá vůně, kterou teď už plnými doušky vychutnával. Mrzelo ho, že nic neřekla.

Zavřel oči a čekal, až vzrušení pomine. Pak ze zadní kapsy vyňal peněženku, kterou se mu podařilo jí vzít z kabelky ve chvíli, kdy se oblékala. Zadíval se dovnitř a s úsměvem spočítal bankovky.

Odvaha v pravý čas a modré oči dělají divy...

Výměnný obchod

Hleděl na ni a byl rád, že usnula.

Nebylo to špatné, pomyslel si, nějakou dobu ho sex s ní bude bavit a ona propadne jeho moudrosti, znalostem i samozřejmosti, s níž za ni bude platit. Její vrstevníci vedle něj nemohou obstát. K archetypům dospěje ve výuce až příští rok, a pokud bude míň mluvit a víc přemýšlet, pochopí, proč ji tehdy přitahoval Moudrý stařec.

Vzpomínal.

Junga tehdy hájila zapáleně a nadšeně. S úsměvem na ni hleděl a jako zkušený predátor vyčkával. Snažila se vybavit si všechny definice a argumentace, které den předtím přečetla a naučila se téměř z paměti, a současně dávala pozor na výraz a výstřih, aby obojí vypadalo přesně tak, jak si to nacvičila před zrcadlem. Pravidelně sledovala i jeho reakci: čím uspokojivější, tím horlivější byly i její pokusy. Zcela jistě zabíral, uvě-

domovala si. Ještě chvíli a neovládne se, ještě pár minut a bude její.

S úsměvem ji tehdy pozoroval.

Vypadala svůdně, jak už jeho studentky většinou bývaly, ale v osmnácti se zdá svůdná každá. Občas vyslovil odlišný názor, neformuloval jej však útočně ani odmítavě.

Koneckonců pokud šlo o Junga, nebyla odpovídajícím partnerem a naivní argumenty ve prospěch jeho teorie i proti ní si z pohodlné lenošky svého kabinetu vyslechl už mnohokrát.

Vyčkával.

Během let zjistil, že stačí mlčet a kořist přijde sama. Schopnost odhadnout tu správnou získal ze zkušenosti několika odmítnutí. Později už stačila jen trocha pozornosti, která z dívek se zapojuje do debat, kdy a jakým způsobem se hlásí o slovo, jak se při výkladu chová, a nonverbální komunikace s ostatními spolužáky pak jen potvrdila jeho výběr. Další za něj udělala volba témat seminární práce, a pokud si nevybrala to pravé, rozhodl sám a téma jí přidělil. Závěr většinou obstarala oběť, jen výjimečně bylo zapotřebí při-

psat několik kritických slov pod výtvor, který odevzdala. Obvyklý scénář zahrnoval žádost o konzultaci, pak individuální schůzku a druhou skleničku doprovázela výzva, které odolával namo obtěžně, až neodolal.

Konec epizody se pak kryl s koncem ročníku. A samozřejmě vždycky udělala zkoušku.

Později už naštěstí mlčela.

Při milování měl rád ticho. Mohl zavřít oči a představovat si Evu. V jeho vzpomínkách měla vždy podobu studentky a on tehdy nebyl o mnoho starší. Byla první a u ní jediné si přál, aby zůstala. Ty ostatní už odejít musely. Nebylo to vždycky příjemné, ani u téhle nebude, ale má svoje zásady a nedopustí, aby jej některá zranila.

Znovu se na ni zadíval a v duchu počítal, kolik ho budou stát občasné obědy, večeře a pár dávků, a výslednou částku už předem zahrnul do režijních nákladů. Vzpomněl si na francouzský film, v němž jemu podobný padesátník začínal každoroční vztah kabelkou Kelly a končil šátkem od Versaceho. V pražských poměrech obvykle stačila láhev dobrého vína pro obě situace.